

อุปัชฌาย์ใหม่ในวัด

“ครูเทพ”

ใระยามหาเศรษฐีศรีวัดยามพา
ณิษ กำถัง รฆวด คัง นังหน้า
เพราะคังอวงงานเงยหน้าขึ้น

รับแรก ผู้มีรอให้เจริญ แต่โค มุกรุกเข้ามา
ค่านับแต่อกันังตรง หน้า ที่โคเขียนหนังสือ
ในสำนักงานโรงมอมนุหรีดยาม.

“ได้เท่าขอรับ กระผมกำลังคิดจะไปรับ
ยอดเขาหิมาลัย แล้วเลย ครวฯ บำหิมพานต์”
แรกพูด.

ดีหน้า เจ้า คุณแม่เถียน จากคุณ เช่นข้มเขย
“อ้อ! จะเลยไป ปากคดของสามด้วย กระมัง
พ่อ?”

“ได้ทำพูดเร้นนั้นกัซังคังว่าจะไม่ยอมพูด
กับกระผมเสียเลย”

“คาดไม่สู้ผิคนัก เพราะฉันจะไม่ยอม
พูดกับชาวโลกพระจันทร์ เมื่อทราบแม่แล้ว
ว่าเธอมาจากที่นั่น”

“ได้เท่าขอรับ กระผมไม่ใช่บ้า กระผมได้
ปริญญา ศึกษาศาสตร์ของ มหาวิทยาลัย และ
เข้า รับราชการ เปนเสมียนอยู่ ใน กระทรวง”
— ยินนามบักตั้งให้.

“นั่น ก็ บ้า เหมือน กัน มีวิชา ควรจะทำ
อะไรก็ได้ โพลไปเปนเสมียน” คุณนามบัก
“อ้อ! นายวงศ์ ณะแหง ค้างครมันคิด
เสมียนคนฉันรของเจ้าพนักงานแยกจากคุดำหรับ
พระนคร เคยโคพิมพ์หรือคุนคาอยู่ บ้าง ดูเหมือน
ในหนังสือพิมพ์ ที่ออกกันเกิดอื่น ๆ”

“ขอรับ หน้า ของกระผมเกี่ยวข้องกับ
การซึ่ง คัง ประกาศให้มหาชน ทราบ บ่อย ๆ
แต่เรื่องเขาหิมาลัยและบำหิมพานต์.....”

“เรื่องเขา หิมาลัยและ บำหิมพานต์จะ ขึ้น
สัตว์รค์ ลงนรกก็ช่าง ไม่เกี่ยว ร้อง อไร กับ
ฉัน”

“เกี่ยวมากเชียวขอรับ เพราะฉะนั้นกระ
ผมจึงต้องมารบเท้าได้เท่า การไปเร้นนั้นไม่
มีเงินก็ไปไม่ได้”

“ฉันเกือบจะลืมเรื่องคดของสามแล้ว ก็
กลับมาเตือนเจ้าอีก เวลาฉันมันขี้แค้นที่”
อากาศ หน้า นัง คัง รฆวด กลั้ม มายัง เจ้าคุณ
นิรมุรณเหมือนดังเก่า.

“รับประทานโทษ ได้เท่าไม่มีเหตุเพียง
พอที่จะเกณฑ์ ให้กระผมเปนบ้า”

“แต่ฉันมีเหตุเพียงพอที่จะไม่ให้แอกซึ่งฉัน
ไม่ได้เขียน มากัดรวางเวลาดำงานของฉัน”

“งานของกระผมนี้ก็ยอมจะให้ผลทางก
การของได้เท่าด้วย กระผมหมายความว่า
ถ้าได้เท่าออกทุนให้ กระผมไปเขาหิมาลัยและ
บำหิมพานต์ ได้สำเร็จ ได้เท่าจะมีกำไรอย่าง
งตงาม อย่างไร ๆ กระผมเชื่อแน่ว่าได้เท่าจะ
ขาดทุนไม่ได้ ได้เท่าจะได้ทั้งชื่อทั้งทรัพย์เสีย
อีก”

“นายเห็นจะเข้าใจผิดไปว่าฉันเปนเสนาบดี
กระทรวงคดง”

“เปล่าเลยขอรับ กระผมตั้งใจมาหาเจ้า
คุณพระยามหาเศรษฐีศรีวัดยามพาณิษ เพื่อขอ
ให้ท่านออกทุนช่วยกระผม คุงหนังสือพิมพ์
ค่างประเทศเขาช่วยอดทนุกิจการชนิดนี้ ให้
สำเร็จด้วยคุณวิเศษแห่งคนชาติเขา”

“อ้อ! เข้าใจ, แต่นายเห็นจะเรดาไป
หน่อย นายก็เป็นข้าราชการมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับ
วิชาศาสตร์ จะออกบำหิมพานต์ทั้งที่ ทำไม
ไม่เบิกเงินทางราชการชำระรับไปครวฯ พรรณ
พฤษชาติและโค ถัก มฤค ราชดี?”

“กระผมเสียใจที่จะเรียนว่า กระผมหา
ได้ไปไหนที่ราชการไม่ กระผมคิดไปเปน
การส่วนตัวแท้ และจะต้องลาพักจากราชการ
ชั่วคราวด้วย”

“แน่ ๆ พักเสียชั่วคราวเห็นจะดีจริง ดี
สำหรับราชการด้วย กลั้มไปลาเสียเดี๋ยวนที
เดี๋ยวกัดนี้ พ่อมหาจำเริญ พ่อจะได้ไม่ทำ
ให้ฉันเสียเวลายังกว่านี้”

“ขอรับ แต่ได้เท่าต้องให้เร็กกระผมวาคา
หมื่นบาท”

“ซ้ำไม่ให้” เจ้าคุณโกธรใหญ่ เสียง
กำปั้นลงที่โคคังบั้ง.

“รับประทานโทษ โปรดให้กระผมทราบ ด้วยว่าได้เท่าไม่ให้ด้วยเหตุผลใด”

“อ้อ! ย่างนิตเดียว ด้วยเหตุว่าเงินของ ฉันทน์ใบธนาคร ที่จะจ่าย ตามเช็กที่ฉันทน์ออกไป เสมอ”

“ได้เท่าโปรด คำวิถึงเหตุผลให้แยกกาย ดักหน้อย การที่ได้เท่าปฏิเดรนั้นง่าย แต่ ได้เท่าจะเสียใจภายหลัง กระผม เชื่อกันว่า ได้เท่าผิด”

“ฮือว! เขาเออะผิดเป็นผิด ผิดอย่างนี้ กันจะได้รอดดิบหะย!” เจ้าคุณฉันทน์มากขัน.

“กระผม ควรจะกราบเรียนให้ ชัดเจนว่า เงินนี้ไม่ใช่กระผมขอ กระผม เป็น แะขออิม เท่านั้น.

“มือไรเป็นประกันบ้าง?”

“มีแต่ชื่อ และ เกียรติ ของ กระผม เท่านั้น

กระผมก็เป็นคนหนุ่ม ยังไม่มีเดดาส์ดมทรัพย์ ดมบัตได้”

“เออี่ยู สิ่งที่จะตีเป็นประกันนี้ ยังหา คำมิ ได้ การกูยืม เขารับกันแต่ของที่มีราคา ย้าย ของหา คำมิได้มันักไม่มีราคาเหมือนกัน เสียใจฉันทน์ไม่ได้ แกมมีความรู้ ทางวิทยาศาสตร์ แต่แกยังขาดความรู้ ทางพาณิชย์”

เจ้าคุณมหาเศรษฐี พุดแต่ก็จ้วงคหน้า แรกและนี่ว่า ชัย หมอนี่ เห็นจะต้องถึงได้

แต่นายวงศ์ ณระแหง ถัดมมองดูท่าน ด้วย หมายมเขม ทั้งแรกและทั้งเจ้าของบ้านจ้งนึ่ง นึ่งกันไปครู่ ๑ แล้วนายณระแหง เป็นผู้เอ่ย ขึ้นก่อนว่า.

“ได้เท่าชอรับ การร่นทนาของเราคุณออก จะคิดครัดมาก”

“ที่ไหนได้ เรื่อง รวด ของ เราได้ คำเนิน อย่าง รวดเร็ว มาก จนมันมาถึง ที่สุด เข้า แล้ว” เจ้าคุณพุดพดางข้ประศุออกให้.

“กระผมเกรงว่า ความร่าคาญของได้เท่า จะชวนให้ ได้เท่าแสดงกิริยา.....”

“อ้อ! หยาม ถุกที่เดียว และเพื่อหยาม ให้ลดอครอดมึง ฉันทน์ขอบอก่านายจะถดบัก ได้ ประศุอยู่นั้นแล้ว”

นายณระแหงยิ้ม แล้วควักบุหรี่ออกสูบ เพื่อ สกตใจ และ คอ ดิบัญญา พระยามหา เศรษฐีเห็นเขาเขาหยามคอบหยามคังนึ่ง ดักกร วาที่ปรวาทักเกิดขึ้นในใจว่า ชัยหมอนี่จะ ต้องถึงเคะออกไปจากห้องจ้งจะดำเร้จ แค่นึก ไม่อีกที เขาก็ได้มีหนังสือมาขอพบ ถึงแนจะ มิได้คอบอนุญาต จะโหดร้ายแก่เขาเช่นนี้คุณ

กระไรอยู่ และข้อสำคัญนี้คุณแก่ก็เป็นคนคือ พิเรมอยู่บ้าง อย่าให้ถึงเกิดเหตุต้องขึ้นโรง ศาลเห็นจะคิดจ่า เมื่อได้คิดทบทวนรอบคอบ คังนี้แล้ว จ้งตทางแรก และเลือกเอาทาง หลัง แล้วกัถึงมือทำงานของตัวประหนึ่งว่า ไม่มี แะก อยู่เฉพาะ หน้า นายณ ระแหง พ้น ควันบุหรี่กรุ่น ๆ อยู่สักครู่ แล้วก็เอ่ยขึ้น.

“ได้เท่าชอรับ กระผมนั่งอยู่บนเก้าอี้ของ ได้เท่า ในห้องของได้เท่า กระผมรับประทาน โอกาสเอาใจของแหมเป็นใจของได้เท่า คังนี้ ถ้ากระผมเป็นได้เท่า กระผมจ้งคูได้เท่าผู้นั่ง อยู่เฉพาะหน้าของกระผม ๆ มีความประหลาด ๆ”

หนึ่งศูเชิงอยู่ครู่ ๑ แล้วก็พุดต่อไปว่า.

“แรกที่มาขอความช่วยเหลือของแหม—แหม ในทันคือได้เท่า—เป็นคนมีหลักแหล่งในราชการ มีศกุดซึ่งรัฐกักกันทั่ว ก็ณระแหง และมาบอก ความคิดแก่แหม—คือได้เท่า—ว่าจะเดินไม่ขึ้น เขาหิมาถย์และตรวจบำหิพพจนันต์.....”

“อไรนะ เดินไปหรือ?” เจ้าคุณอดไม่ได้ ถามขึ้น.

“ชอรับ เดินไป ได้เท่าข้อมจะทราบโดย ภูมิศาสตร์อยู่ แล้วว่าเป็นสดถมารค”

“แกเชื่อกันแล้วหรือว่าแกไม่บ้า?”

“ชอรับ แน่ทีเดียว”

เจ้าคุณก้มหน้าเพียรจะทำงานต่อไป นาย ณระแหงก็พุดต่อไป.

“ชายหนุ่ม นี้ จะ อด่าเดินไป ถึง ยอดเขา หิมาถย์ และตรวจบำหิพพจนันต์ออกเขาสูงสุดใน โลกที่เรียกตามภาษาอังกฤษว่า ‘เอเวอเรสต์’ ซึ่งมนุษย์ ยังไม่เคยขึ้นไปถึง ซึ่งชาวอังกฤษ พวกเขตกักกระทรวงวิทยาศาสตร์ และภูมิศาสตร์ ได้พยายามขึ้นเมื่อมีกถานี้แล้ว ยังไม่ดำเร้จ และจะพยายามต่อไปอีก ชายหนุ่มคนนั้นมาขอ ความช่วยเหลือ ของมหาเศรษฐี ก็ขอผมโดย ดมมกิต หรือได้เท่าโดยความเป็นจริง ความ ช่วยเหลือนี้เป็นราคา ๑๐,๐๐๐ บาทสำหรับ การ ตรีเตรียมและการจับจ่ายตลอดทาง ซึ่งเป็น ราคาถูกที่สุด สำหรับการใหญ่หลวงถึงเพียงนี้ และซึ่ง เป็น จำนวน เงิน ที่ เรียก ว่า ชน นำแข็ง ของมหาเศรษฐีไม่ห่อน, แต่ท่านมหาเศรษฐี จะ ถดบักได้ เงิน เป็น ถ้าไรในทาง ประกาศ ราย บหรีของท่าน และได้ ชื่อเสียงในเหตุที่ช่วยชาติ ให้ชนะ ชาติอื่น ๆ ใน ความรู้ และ เกียรติ อัน ด้าคณียิ่ง.....”

พระยามหาเศรษฐีทนไม่ไหว พัง งานก็ ไม่ดำเร้จ หนังสือที่คูก็ไม่ได้ความอะไรเสียเลย กระโดดขึ้น เขามีอ ๒ ข้างมีคหูร้งจ่า.

“จบทัดใจของคุณ เวทนามักคนแก่เถอะ
พ่อคุณ ฉันจะ ดมจับเดี่ยวให้ได้แล้ว พ่อคุณ
ไปรดไปเสียที่เถอะพ่อคุณ”

นายณระแห่งดุ๊กซันหิบบหมวกและไม่เท่า
ทำตามตั้ง.

“ได้เท่าไปรดคำวิทือไปคามาคำที่ กระทบ
ได้ถรามเรียน ได้เท่า คง จะ เห็นด้วย กระทบ
และระดักถึงผมอีกเป็นแน่”

“ฉันจะไม่ดื่มพ่อเลยจนตลอดชีวิตของฉัน
เหตุการณเริ่มหมั้นฉันไม่ไหว! พุดแต่อกถึง
ประตุให้ฮอก”

“กระทบกรามตาก่อน” ถ่มตงให้อ้วนแล้ว
เคินออกประตุไป นึกในใจว่าคนที่โกจรถึง
แก่ได้เห็นจะไม่ตึงง่าย ๆ ภายหลัง ก็จะมี
หวนตงดาร์เดี่ยวอีก.

นายณระแห่งคนนั้นเป็นคนชื่อ บรรดาผู้
รู้จักมักคุ้นยอมใจใจทั้งนั้น ไม่ว่าจะคนเสมอกัน
หรือสูงเกินกว่าค่าก่า ถึงหากจะเป็นศัตรูก็แทบ
ไว้ใจ แต่ในเรื่องนี้แถม ตักตัวแถมว่าชีวิตความ
สุจริต ของ แก ตกต่ำไป ไม่ถึง แก่ ว่า สุจริต
ดมกวระคิดคุก แต่ก็ไม่ สุจริต ดมที่ยังลอย
นวดอยู่ได้ แก่ถึงใจตัวเองและดงปลายก็
คัดดินเข้ากับตัวเองโดยอาศัยภาษีกว่า All is
fair in love and war ในสงครามอย่าง ๑

ในความรักอย่าง ๑ อไร ๆ ก็เป็นธรรมทั้งนั้น.

พื่อนนางสาว ยวงเงิน รักรบ ซึ่งแกบุรา
เป็นคนชอบชายที่มีใจเป็นเลื้อบ้ำ อาจดามารถ
ในกิจการ ซึ่งชายดามัญทำไม่ได้ เจ้าห่อน
เป็นหญิงสาวที่ชายกระหิบบอยู่มาด้วย ถ้า
แกไม่ได้เจ้าห่อน ชีวิตของแกก็ออกจะไม่เป็น
ชีวิต เพราะฉะนั้นแกต้องรับทำอย่างใดอย่าง ๑
ซึ่ง เป็น การ ๘ แดง ความ ดามักรบ อย่าง เอลดู
ก่อนที่ เจ้าห่อน จะ ตกไป เป็น ของ ผู้ ประคับ
เหี่ยวคุษคี่มาดาเข้มกถ้ำหาญ หรือนักบิน
โทคนแรกผู้บินรอบโลก หรืออไร ๆ ทำของ
นั้น แก่จึงตกตงใจ ว่าจะเกี่ยวห่อนให้อยู่
มือ ด้วย การ ออก บำ หิมพานต์ และ ที่ จะ ให้
ดำเว้าดมปรากฏา จะเพราะไปถึง หรือ มีถึงก็
ตาม แก่ก็ต้องได้รับความอดทนจากคนมันมี
แก่จึงเดือดเอาเจ้าคุณมหาเศรษฐี ซึ่งขึ้นชื่อ
ว่าเป็นพ่อค้ามั่งมีที่สุดในพระนครสมัยนั้น.

พระยามหาเศรษฐี ไม่ได้ยิน ข่าว เรื่อง
เจ้าหิมาดัย ค้อมมา ดักตีปีศาจ ๑ แล้ว ก็ ได้ รับ
จดหมายทางไปรษณีย์จากนายณระแห่ง มี
ความว่า “ คราวนี้แหละ เป็นเบื้องต้นแห่งการ
ประกาศใหญ่ราย ๑๐,๐๐๐ บาท สำหรับบุหรี
โทของได้เท่า พ่วงนี้เวลา ๑๑๓.๓. กระทบ
จะมากกรวมเท่าที่ด้านงาน ถ้าได้เท่าจะไม่อยู่

เดียนั้นแหละจะพ้นจากความรำคาญซึ่งกระทบ
จะมารบกวนเป็นแน่แท้” มีหนังสือพิมพ์ ตัก
ต่อคามาในซองด้วย เป็นข่าวหนังสือพิมพ์สยาม
บอก เรื่องการไป ซึ่งยอกเขาหิมาดัย ซึ่งมนุษย์
ยังไม่เคย ขึ้นถึง กับการดำรวว บำ หิมพานต์
เพื่อความ รุ ของ โลก บัณฑิตหนุ่ม แห่ง มหา
วิทยาดัยผู้มีชาติสกุลเป็น ผู้ ตันคิด และจะเป็น
ผู้นำการ ดำเนินอันทรหดนี้เองด้วย ท่านมหา
เศรษฐี ผู้ ๑ รับ ออกทุน ในการนี้ทั้ง ๘๓ เพื่อ
ให้รอดยามได้ ไป ปลิว อยู่ บนยอดเขาเวดเรดต์
ก่อนของชาติอื่น ๆ, ได้กระดาศหนังสือพิมพ์ ตัก
หนังสือเขียนบอกให้รู้ข่าวนี้ ในหนังสือพิมพ์
ฉบับอื่น ๆ ทั้งหมดด้วย.

พระมหาเศรษฐีอ่านทราบเรื่องตลอดแล้ว
ถูกไปหิบบหนังสือพิมพ์กรุงเทพฯ สมัย ซึ่งท่าน
รับ มาอ่านดู ก็พบข่าวเช่นนี้เหมือนกัน ท่าน
จึงนั่งเอนตัวตงบนเก้าอี้ โยกถัก ใต้อะเขียนหนังสือ
ครวถึงเหตุการณ์ที่การประกาศเป็นชีวิตของ
การค้าขาย และทุกวันนี้ พ่อค้าตลาดก็มีมาก
ขึ้น การฉวยโอกาสเหมาะ ๆ เป็นสำคัญในทาง
แข่งขันและปั่นซื้อเสียง ถ้าเหตุการณ์ตามข่าว
นี้จะจริงจริงขึ้นได้ ไซ้ร ก็หาอันไม่ที่จะปล่อยให้
ให้หันหมู่ไปปกในมือคนอื่น, ท่านคาร์ เห็น
โดยระบอบแล้วจึงตกตงจะอยู่ เมื่อเจตนาขาย

ณระแห่ง นิตนาพบ ทั้งจะได้เป็นการปฏิเสธ
อย่างสง่าในถ้อยคำที่เขารอให้ ไม่อยู่ นั้นด้วย.

พอถึงวันแฉะเวดามัด นายณระแห่งก็เป็น
เหตุให้เจ้าคุณพันไม้คี่ทันที เพราะ เขา วาง
หมวกและไม่เท่าตงที่โต๊ะเขียน หนังสือค้อมหน้า
เจ้าคุณ แล้วนั่งตงตามสบายเหมือนหนึ่งเคย
เป็นเกดอกันมาพันปี ผิดแต่ยกมือให้ออย่าง
ตะมุนตะม่อม.

“ได้เท่าซอรับ ดินค้ำบุหรีของได้เท่าเป็น
อย่างไรบ้าง?”

เจ้าคุณคั่งใจจะไม่ตอบ แต่ตั้งทำถ่ม
ตั้งตงความไม่พอใจในกิริยาถ่าถั่ว แต่
นายณระแห่ง ก็ยิ้มแย้มแจ่มใสตามเคย และ
ควักกระเป๋าเบ็ดของหิบบบุหรีหรือหิบบรัช ของ
เจ้าคุณออกดูเดี่ยวด้วยซ้ำ.

“ได้เท่าซอรับ ถ้าได้เท่าไม่พอใจเป็นผู้
ตอบ บางทีได้เท่าจะประด่งก็เป็นผู้ ถามกระ
มัง”

“แน่ละ ฉันถามว่า ทำไม่แก่จึงมากวน
ฉันอีก?”

“อ้อ! ชื่อนี้กระทบมีเหตุเพียงพอกที่เดียว
เพราะหนทางไปบำ หิมพานต์ ผ่านมาทาง ห้องนี้
ซึ่งบัดนี้กระทบยินดีจะกรามเรียนว่ากระทบเท่า
กับเว้ามือออกเคินทางแล้ว”

“เมื่อตีป่าหิเวพานต์ก่อนแก๊งมาถึงแล้ว และตีป่าหิเวพานต์ก่อนแก๊งจะออกอยู่แต่เท่านั้นเอง ฉันคิดว่าว่าแก๊งจะหมดชีวิตเสียก่อนถึงตีเราหิเวพานต์”

“ได้เท่าไรใจดีดีมาก เมื่อตีป่าหิเวพานต์ก่อนแก๊งเริ่มขึ้น ตกเข้ามาตีป่าหิเวพานต์กระผมเดินตามทางแล้ว การวัดแผ่นดินไม่สำคัญ, ถึงหรือไม่ถึงมันอยู่ที่เงินทองหมื่นบาท ซึ่งผมมาขอความช่วยเหลือของได้เท่า เสียแรงได้เท่า เป็นพระยามหาเศรษฐี ควรจะมีชื่อเสียงเกียรติด้วยเรื่องนี้น่ามากกว่าคนอื่น ได้เท่าคิดแล้วหรือยังไม่ทราบ ว่าบุญหรือได้เท่านั้น ถ้าทำชนิดพิเศษเป็นตราหิเวพานต์ และตราหิเวพานต์ดำหริบประกาศ รัชชวงให้ คนไทย ช่วยกัน อุดหนุนระงโทอันคนไทยจะนำไปมีกบฏด้วยน้อยอด เอเวเรสต์ ได้เท่าจะได้เงินเท่าไร จำนวนคนไทยมีตั้งสิบล้านคน คิดถึงเพียงคนละสองสามเซ็นต์ก็เงินตั้งแสนบาทแล้ว ได้เท่ายังจะขายได้ตลอดปีตลอดชาติ ทั้งภายในและภายนอกประเทศ ทั้งบริษัทการค้าและดีการเสด็จ การประกาศก็ไม่ยาก เพราะเรื่องของผมมันชวนให้คนหูหนวกอยู่แล้ว....”

“หยุดก็เถอะพอ การคำนวณเช่นนี้เห็นจะเป็นงานของฉันมากกว่าของนาย และวิธีคำนวณของฉันก็ต่างกับของนายมาก นาย

มีความคิดที่จะไปให้ดูด้วยได้อย่างไร จงกล่าวให้เห็นแบบกาย มันแหละจะเป็นการแต่งบัญชีฎาถูกต้องตามหน้าที่” คำพูดของเจ้าคุณนรเชษฐังค์จะดังหูความคิด.

“กระผมได้เรียนหลายหนแล้วว่า กระผมจะเดินไปขึ้นยอดเขาหิเวพานต์ แต่เพียงเช่นนี้กลับทำให้ได้เท่าประหลาดใจ.....”

“อ้อ! ไม่ประหลาดเลย เมื่อมันเป็นเสียงของแกไม่ใช่อะไรของคนอื่น”

“ขอบพระคุณ โปรด พัง ตอ ก็แล้ว กันแล้วได้เท่าจะเห็นเองว่า บ้ากับฤทธิ์จริงมันต่างกันอย่างไร ถ้าในสมัยกรุงเก่าใครมาบอก ว่าไปรษณีย์เดินทางอากาศจากโคราชถึงวัดชัยเชิด อุด อุดร ได้เท่าก็คงหาว่าบ้าเหมือนกัน”

“อ้อ! ฉันไม่หาเลย ฉันยังไม่เกิด ถึงเกิดแล้วจะเป็นใครก็ไม่รู้”

“อรวิม มันเป็นปัญหาเรื่องตายเกิดหรือตายสูญ แต่ปัญหาเรื่องเดินไปขึ้นเขาหิเวพานต์นั้นฉันยังไม่รู้ ถ้าเรานั่งข้ามอาหารหรือของคดเหมียงเกาะคึกว่า ได้กระเป๋มาได้ ซึ่งกินเท่าไรก็ไม่รู้จักหมด การที่เราจะเดินไปขึ้นเขาหิเวพานต์ก็น่าจะง่ายเข้ามากไม่ใช่หรือ?”

“ก็แก้มือวัดคดเหมียงเช่นนั้นแล้วหรือ?”

“เมื่อได้เท่าให้หมื่นบาทแล้ว ผมก็มีได้”

เจ้าคุณนร นายพระแห่งเจ้าต่อไป.

“ปัญหาในเรื่องนี้ทั้งหมดตกอยู่ที่อาหาร ถ้าอาหารดีทุกอย่างอื่น ๆ ก็ไม่เหลือของความลำบากของมนุษย์ ชาวอังกฤษที่เขาไปไม่สำเร็จมาเมื่อเร็ว ๆ นี้ เขาต้องหอบโคลงของเขาด้วย หอบอาหารด้วย ที่ผมจะไปคราวนี้ทั้งโคลงของผมและอาหาร ของผม ๆ จะให้ถูกลอยหรือมีกลิ่นเหม็น”

เจ้าคุณเห็นได้ทำที่ขึ้นว่า “อ้าว, เมื่อไหนว่าจะเดินไป?”

“แต่ที่เดียวผมเดิน แต่ถูกลอยลอย และในกระถางของถูกลอยนั้น เป็นที่เก็บอาหารของผม ก็ผมเกณฑ์ให้ผมไปรับข้าวที่กินไม่รู้จักหมดด้วย เค็ดดี ถ้าฉันอยู่ที่กระขนาดถูกลอยให้พอเหมาะ เพื่อให้อาหารในกระถางกับไอในถูกลอยถ่วงกันพอดี ให้ถูกลอยลอยพอเหมาะ และผมก็จับเชือกตั้งมันไปคาบรอบใจ ผมยังมีเครื่องหลังดำหริบผูกปลายเชือกอีกด้วย เพราะฉะนั้นมือผมก็ยังว่าง จะแกว่งหรือทำอะไร ก็ได้ทั้งนั้น ตลอดจนถึงอาหารของสัตว์ป่า มีราชสีห์เป็นต้น อาหารที่ผม กินหมด เปิดออกไป จะเป็นเหตุให้ถูกลอยเมาและลอยขึ้น แต่อากาศลอยในถูกลอยที่วิ่งออกก็ย่อมทำให้ถูกลอย ๆ น้อยเข้า พอ

ถ่วงพอดกั้น ถ้ามีไอ ผม กิน จูเกิน ขนาดกระถางอาหารจะเบาเกินไป ผมก็เอาอีกอันหินหรือหิมะ ถ่วง กระถาง แทน อุปสรรคของผมมีถ้าฉันอยู่ ๒ อย่าง อย่าง ๑ คือถ่วงลม แต่ฉันไม่ยาก ถ้าเห็นไปไม่ไหว ผมก็หยุดถูกลอยลง โดยเอาตัวแทนอีกอันหิน ก็ถ่วงไปนอนพักเสียในกระถาง พอดมให้ร้อนหรือไม่มีลม ผมก็ออกเดินทางต่อไป อุปสรรคอีกอย่าง ๑ นั้นคือต้นไม้ ถ้าเป็นทาง ที่ต้นไม้ย่อมจะกีดสายน้ำ แต่ผมเอิญ อุปสรรคอื่นเทวดาแก้ไขให้ผมเสร็จแล้ว เราที่ขึ้นยากนั้นตอนบนซึ่งมีหิมะปกคลุมตลอดปี ต้นไม้ก็ไม่มีอยู่แล้ว ส่วนตอนแผ่นดินหรือตอนล่างของเขานั้น เงินของได้เท่าแก่ได้ และผมก็คงมีบัญชีฎาพอ ที่จะไปให้ถึงที่ ควรใช้ถูกลอยจึงใช้”

“อ้อ! ก็แก๊งจะเดินไปจากกรุงเทพฯ”

“ผมว่าผม จะเดินไป ขึ้นยอด เขาหิเวพานต์.

ได้เท่า อรวิม เดินไปไหน ๆ จะประหลาดอะไร นอกจากจะแสดงความสามารถหรือความบ้า แต่ผมไปคราวนี้เพื่อ จะนำของสยามไปปักใน ที่ซึ่งมนุษย์ยังไม่ถึง ได้เท่าเข้าใจ ละ ชินะ อรวิม?”

“เอาละ แต่การใช้ลูกถอยนั้น แกเป็นเอกทักกะในทางนี้แล้วหรือ?”

“ผมเรียนได้เพียงว่าได้เรียน ไม่อยากจะออกตัวถึงว่าเป็นเอกทักกะ แต่ผมก็ได้ตัววิธอบบอบแล้ว ในส่วนลูกถอยแต่ละอากาศถอยที่จะบรรจุนั้นผมทำได้หมด คือวิธีใช้สุ่มไฟเอาคว้นบรรจุนั้นหมกม้วยหา ใช้ไม่ได้ เพราะบนทถหิมะจะไปหา เชื้อเพลิง ที่ไหน และวิธีใช้กรกถัดดังกระดิ่งให้เป็นไฮโดรเจน ก็จะไม่ชอบดังกระดิ่งนั้นไปอย่างไร ผมจึงคิดผิดกรกถัดเจ้า ซึ่งผมให้ชื่อว่าการถนอระเหงคามหรือผม กรกถัดนี้แรงมาก คิดกระเป๋ามาไปขอแค่เดียวก็อาจใช้การได้ คงมี แต่เพื่อไม่ประมาท ผมจะคิดกระเป๋ามาไปข้าง ตะขวง กรกถัดนี้ผสมจากกรกถัดหรือกรกถัดกำมะถันนั้นเอง กินดังกระดิ่งด้วยเสร็จ ผมจะอธิบายต่อไปก็ดูไม่จำเป็น สรุปความเพียงว่า กรกถัดระเหง ๕ หยกถัดด้วยยามผสมขึ้นสำหรับกินไฮโดรเจนเต็ม ลูกถอยไม่ชอบหอบเอาดังกระดิ่งไปด้วย ได้เท่าเราใจถนอระหรือ? แต่ในด้านการเดินอากาศนั้นผมเตรียมจะปลูกขานกบินให้ถนัดที่เสียก่อน แต่ผมเกี่ยวข้องกับการเดินอากาศ เฉพาะดอยเคียว เท่านั้น ส่วนตัวผมเองก็เดินดินนั่นเอง เป็น แต่ผมจะเดินไม่เห็นหอย และ ฉันจะไม่เมื่อย

เพราะมีลูกถอยช่วยผุดอยู่ข้างบน ชีอนี้และผมจะดำเร้วในที่ ๆ คนเดิน ตัวเปล่า คงหอบโครงและหอบอาหารไปด้วย ได้ทำไม่ดำเร้วมาแล้ว นึกถึงเวลาที่ผมนัดพบนักบินผู้ชำนาญแล้ว” คุณาพิกา “ผมต้องรีบกราบลาไปก่อนได้เท่าโปรดคิดเงินเรื่องเงิน และโปรดให้ผมทราบเสียเดี๋ยวนี้ มิฉะนั้น... อ้อ! หรือได้เท่าควรจะมีเวลาครึกครองสักหน่อย พรุ่งนี้ผมจะกลับมาใหม่ จนถึงเวลาเสียแล้ว ผมต้องรีบไป” คำนี้มีตาออกนอกห้องไป.

พระยามหาเศรษฐีนึกเคือง ที่ การ พบ กันครั้งที่ ๒ นี้จำเพาะมาทำให้ ออกจะเห็นดีไปด้วยการประกาศ เป็น โสภคเหมาะสำหรับหีบหีบซึ่งกำลังพยายามให้แพร่หลายไปทั่วโลก และ โสภคเช่นนี้พอคำ ที่มีไหวพริบ ๆ ย่อมจะแสดงหาอยู่ด้วยกัน เช่นบริษัทน้ำอบสยาม บริษัทน้ำปลา (ซีอิ้ว) สยามเป็นต้น.

รุ่งขึ้นพระยามหาเศรษฐีพบข่าวในหนังสือพิมพ์ ที่ทำนบมิม ดังจำนำตัวได้ว่า ความคิดหลักแหลม ที่มนุษย์ จะชนะ หิมะแรง แห่งยอดเขาหิมาลัยเป็น ความคิดของคนไทย บัณฑิตแห่งมหาวิทยาลัย และยอดเขาเอเวอเรสต์ จะได้ บักรงไทเปเป็นแน่แท้, เจ้าคุณคิดว่าต้องวางหนังสือพิมพ์ แค่มือ ก็ ถัดกับ หนังสือพิมพ์

ขึ้นอ่านจนตลอด, อาการจนดกและโดหิดขึ้นหน้าปรากฏขึ้นมาเอง จนเตียง โตรศัพท ที่ โต๊ะเคียนให้รู้ตัว จึงจับหูโตรศัพท ขึ้นฟัง.

“ได้เท่าขอรับ ผมกำลังถูกห้อมล้อมด้วยคนตีบข้างหนังสือพิมพ์ เขาพากันตีบเสาะค้นหาตัวผมจนพบเจ้าแล้ว ได้เท่าจะให้ผมบอกเขาตลอดเรื่องหรือไม่ โปรดให้คำสั่งเด็ดขาด”

“หมายความว่าอะไร?” เจ้าคุณถาม.
“เราต้องการทราบว่าใคร เป็นผู้อุปถัมภ์ความคิดของผม”

“แถมบอกเราอย่างไรก็ตามใจแก่”
“ถ้า ตามใจผม ผมก็บอก ว่าบริษัทหีบหีบสยามในนามของพระยามหาเศรษฐีผู้เจ้าของเป็นผู้ ออกทุนรอนทั้งสิ้น”

เสียงเงิบไม่มีตอบ.
“ผมจะถือเอาคุณนี้ภาพเป็นความตกลงระขอรับ ยังไงได้เท่าขอรับได้เท่าได้ยินดีคอกอยู่หรือขอรับ?”

“แต่ไม่คิดงโทษโตรศัพทคามเคียรของคนรับมันก็ได้”

“ตั้งแต่เด็กกัน ผมจะไปบอกเขาเดี๋ยวนี้”
ในวันเดียวกัน พระยามหาเศรษฐีก็ตั้งค้อนรับผู้ ตีบข้างหนังสือพิมพ์หลายฉบับ เพราะธรรมเนียม หนังสือพิมพ์ เขาไม่ ยอม ฟังความ

ฝ่ายเดียวง่าย ๆ และ พระยามหาเศรษฐีก็ประกาศบริษัทหีบหีบสยามเท่าที่จะประกาศได้ในภาวะเช่นนี้, รุ่งขึ้นหนังสือพิมพ์ ในกรุงเทพ ฯ ก็เต็มไปด้วยข่าวความคึกคึกนำพิศวง และทุน ความ ออกหนุน อัน งด งาน ของ บริษัทหีบหีบสยาม อันจะช่วยกันนำมาซึ่งความขึ้นชื่อระบือ นาม แห่ง สยามประเทศทั่วโลก, ข่าวเหล่านี้หนังสือพิมพ์ต่างประเทศนำไปลงด้วย เพราะ เป็น ธรรมเนียม ที่ เขา ทั้ง กัน ในทาง ทั่วจกกัน ความรู้ ที่ ดีถับ ซึ่ง ธรรมเนียม ยัง มีอีก ชื่อนไว้, บริษัทรอยเตอร์ ก็เอาการเอางานเค็มที่ ได้ส่งข่าวโทรเลขขอมไป ทำให้โรงงานบริษัทหีบหีบสยามต้องทำงานทั้งกลางวันกลางคืน เพราะ มีผู้ ตั้งชื่อมาก เจ้าคุณมหาเศรษฐีเปนมหาเศรษฐี ยิ่งขึ้น แต่ นายณระแห่งถัดเห็นหยอกเขาหิมาลัยค่าไปมาก ด้วยเหตุที่ตัวกำลังเคยขึ้นไปถึงสวรรค์เสียแล้ว คงจะปรากฏในคำค้นหาอีกต่อไป.

“คิดนี้ขอแสดงความยินดีเท่า เท่าอกเขาหิมาลัยในความของอาจฉลาดเฉลียวของคุณพี่”
นี่ เป็น คำพูด ของ นางสาวดวงเงิน วักรบญาคีห่าง ๆ ของ นายณระแห่ง ที่ เฉลียง เรือนของหัดอน, คำพูดนั้นประกอบด้วยดีหน้าอันแสดงความหมายเต็มราคาของคำพูด ซึ่งทำ

ให้นายฉะแห่งรัฐักเหมือนแม่ทัพผู้ ได้ชัยชนะ
อย่างงดงามจนพูดไม่ออก ได้แต่ตั้งแตงต่าง
ด้วยคุณูปการไว้.

“คุณพี่ชอบเล่นเปนน้ำมิด แต่เห็นจะเป็น
ธรรมเนียม ที่คน จะทำอะไรจริงแล้ว ไม่จำเป็น
ที่เถียงกันของห้องเบานะคะ เรื่อง ออกนอกฟ้า
นิพนธ์คร่ำครวญไม่เห็นคุณพี่เอ่ยกับอิดนึ่งคำ
เดียว คุณพี่อดทนความดีนับมานานเท่าไรแล้ว
คะ?”

“อ้อ, ก็แล้วแต่พี่แน่ใจว่า น่าแรงบนยอด
เขาหิมาลัยไม่แรงเท่านี้ที่ไหน”

“เฮ้, จริงหรือคะ?”

“จริงดีต้อง น่าแรงที่พี่ผมไม่แตกเลย”

ตีหน้า นางสาว ยอดเงิน รักกรม มีเลือดฉัด
ขึ้น แล้วก็พูดออกไปว่า “ความองอาจของ
คุณพี่ ที่จะเอาชนะ น่าแรง บนยอด เขาหิมาลัย
เห็นจะขมิบให้หน้าแรงที่น้ตายหมดเป็นแน่”

“งั้นหรือน้อง ค่ายของน้องนี้ทำให้ยอก
เขาหิมาลัยคาไปเปนนกเพราะได้ตั้งตัวพี่ดอย
ขึ้นไปถึงสวรรค์” อากาของนายฉะแห่ง
อย่างไรก็ทรงพลังอันนิฐานเกิด.

“ค้า! แค่ยอก เขาเวเธเรต์ ก็ยัง ระฟ้าไม่
ยอมให้ใคร เขียบ อยู่ นั่นเอง คุณ พี่อย่าเพื่อ
มันใจมากนัก”

“เพราะเหตุนี้เองพี่มันใจในอึ้งจะเอาชนะ
ให้ได้ ยอกเขาคือยอกกรักของพี่ โปรทเขา
ใจช่วยให้พี่ชยด้วย”

“ชยเช่นนั้นก็ต้องสู้เร้าด้วยความกล้าและ
ความอดทน ความกล้าทำให้เป็นนกลูกพี่ชาย แต่
ความ อดทนมักจะถูกแค้นปอกอิดนึ่งเสียมาก”

“ถ้าเช่นนั้นเราไปไปด้วยกัน พี่ดำรงภาพ
จำใจพี่มักจะเร็วอยู่เสมอ เห็นจะเป็นเพราะ
เป็นผู้ชาย นั่นเอง แต่ ความกล้าพี่ พอดีนอง
บุญคุณได้”

“ถ้าไปได้อิดนึ่งเป็นไปแน่ แต่เพราะไปไม่
ได้ อิดนึ่งจึงจะตามเอาใจช่วยคุณพี่ทุกถั่ว
และ อิดนึ่งเชื่อว่า อิดนึ่ง มีความ อดทน พอกที่จะ
ช่วยคุณพี่อยู่ จนได้ชัยชนะ”

“น้องสัญญาพี่ดั่งนี้นะ?”

“ยิ่งกว่าสัญญาเสียอีกค่ะ”

“ข้ายังกว่านั้นพี่ก็ต้องการ แต่ถ้าเมื่อ
พี่ไปไม่สู้เร้า เพราะเหตุผลเป็นอันสุดชีวิต
และ ชีวิต ก็ยังหาออกจาก ร่างไม่ น้อง จะว่า
อย่างไร?”

“ถ้าความกล้า ยังเป็นของคุณพี่ครบโด
อิดนึ่งจะไม่ละความอดทนที่จะเอาใจช่วยคุณ
พี่ครบนั้น”

“ความกล้าที่ไม่กล้า พี่ดัวแต่ความอด
ทนที่ไม่มีเร้า น้อง ต้อง ช่วยพี่ใน ความบก
พร่องของพี่ด้วยนะจ๊ะ และอย่าแกล้งทำ
โกไม่เชื่อใจพี่”

“อิดนึ่งไม่ ยาก ปฏิเสธว่าไม่ เข้าใจเสีย
ทีเดียว แต่คุณพี่...”

“พี่ไม่มีถ้อยหลัง ทางเดินของพี่จะผ่าน
ยอดเขาเวเธเรต์หรือไม่ พี่ต้องถนัดมาถึงน้อง
จนได้ แต่น้อง...”

“อิดนึ่งก็จะบุรุษคุณพี่กับพี่นั่นนอ้นทุกคน
ต้องบุรุษ และขอให้คุณพี่เชื่อว่า ถึง ความ
กล้าหาญของพี่ในดตรี ความอดทนไม่คว
จะบกพร่องเช่นนั้นไม่ใช่หรือคะ?”

ต่อไปนี้ นายฉะแห่งได้ถูกบังคับให้ดำ
ถึงวิธิการที่จะไปเหยียบยอดเขาเวเธเรต์ เมื่อ
เล่าจบ ตามที่เคยเรียนแก่ เจ้าคุณ มหาเศรษฐี
นั้นแล้วก็ได้รับความชมเชยว่า มีปัญญาเฉียบ
แหลม คู่ควร กับ ความ กล้าหาญ ด้วย นาย
ฉะแห่ง ยินดีหากที่เปรียบเทียบได้ จึงขอคู่ควร
กับ ความ อดทนของ นางสาวรักกรม ซึ่ง นาย
ฉะแห่งบุรุษนัก เมื่อคำตอบปฏิเสธห้ามไม่
เป็นการผิดกับที่เคยมาแต่ก่อนๆ นายฉะ
แห่งจึงนึกว่า น่าแรงใน หองนี้จะไม่แรงไป
กว่าน่าแรงบนยอด เขาหิมาลัยจริง และถ้า

ตายเสียได้ ก่อนถึงวัน ออก เดินทางไป บำ
นิพนธ์ การเดินทางนี้น่าจะไปได้ทีเดียว
เพราะ แท้จริง นายฉะแห่งไม่ได้ ค้อง การรื้อ
เตียงสำหรับคนมากไปกว่าต้องการควางสาว
รักกรมมาเป็นภรรยา แต่หากทางที่จะนำไปสู่
ผลสำเร็จจะต้องผ่านยอดเขาเวเธเรต์ จึงจำ
ต้องเกิดเคราะห์ยามการเดินทางนั้น.

ต่อมาอีก ๒-๓ วัน นายฉะแห่งได้ไป
รายงานต่อพระยามหาเศรษฐีคือไป นายฉะ
แห่งเฮ้ยขึ้นต้งนี้.

“ได้เท่าไรบ๊อบ มีขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยบ้าง ซึ่ง
กรรมจะไม่เวียนให้ได้เท่าทราบดีดด้วย
ไม่ได้”

“อ้อ! ทำไมละ บ้านิพนธ์เป็นอะไร
ไปหรือ?”

“ไม่ใช่หรือบ๊อบ บ้านิพนธ์ก็อยู่ที่ แต่
กับกับพี่ ข้าอายุ คิดคำนวณว่า ที่จะให้ถูก ดอยพ
ที่ก็จะไม่เห็นขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยไปบน อากาศหรือขลุ
ดอยไม่ตกลงมาคินนั้นเปนนั่นไม่ได้ บางเวลา
ที่ลมตั้งคักอากทำได้ แต่ถ้าเกิดพายุ...”

“ถ้าเช่นนั้นนี้ก็ต้องเกิดพายุ ก็แล้ว กัน”

“ถ้าได้ทำขลุ่ยขลุ่ยได้ แต่ส่วนดว
กรรมเป็นเพียง มนุษย์ ์ต้องพึ่ง เติง ของ ผู้ร
บ้าง”

“เดี๋ยวนี้มาซาเกินไปเสียแล้ว คุณกับ ลูกถอยของคุณจะต้องออกไปป่าหิมพานต์จัน ไต่”

“ผมไม่ยินยอมที่จะไปตามที่คิดไว้ แต่ตาม เหตุคุณ ถ้าไปไม่ได้ และขึ้นไป ก็จะเป็นการ ถองมหาชน”

“ก็เพราะเราจะไม่ถองมหาชนนั่นซี คุณจะ ต้องไป แม้พระพายก็จะเข้ามาถองดวงไม่ได้”

“มหาชน ยังไม่ได้ ถุกดัดถองเลยทีเดียวนะ รอรับ ชาวในหนังสือพิมพ์ได้ให้ความพิศวง แก่คนทั้งหลาย โดยเขาไม่รับรองความเสียหาย และไต่ทำ กับบริษัทหรือของไต่เท่าไต่ได้ มีการ ประกาศมากอยู่แล้ว”

“แกผิดคน” เจ้าคุณชักคุณ “ฉันยังไม่ได้ประกาศดำใจของฉัน ฉันทำอะไร ครึ่ง ๆ กลาง ๆ ไม่ได้ น้าที่ของฉันที่เกี่ยวกับมหาชน คราวนี้จะไม่สำเร็จเด็ดขาดได้ต่อเมื่อฉันได้จัดการ ให้แก่พร้อมเสร็จ และตั้งแก่ออกเดินทางตรง ไปป่าหิมพานต์ เราใจใหม่ นายณระแห่ง? ฉัน สงวนสติ จะให้ แก่ทำการ ตามสัญญาทุกประการ ตอดคนกระทั้งขึ้นโรงศาลก็เอา เพราะ ฉันได้กล้าเข้าไปเกี่ยวกับมหาชนแล้ว”

“ขอรับ, กระผมก็เห็นใจไต่เท่า ไต่เท่าไต่ ถ้างดงทุนในการสร้างลูกถอยแล้ว และยังจะ

ต้องดงทุนต่อไปอีก ถ้าฉวยไม่สำเร็จ ไต่เท่า จะเข้าเนื้อมากไปเปล่า ๆ กระผมจึงรู้สึกเป็น น้าที่ ต้อง ถวายเรียน เหตุการณ์ ความ เปน ไป ทุกสิ่ง ทุกอย่าง”

“ดีแล้ว เราไม่มีอย่างอื่น นอกจาก ‘หน้า เติง’ ไปจนถึงยอดเขาเอเวอเรสต์ เมื่อฉัน ไม่อยากเกี่ยวข้องกับ แก่ฉันให้ฉันเกี่ยวข้องกับ แก่ชอมรู่ อยู่ แล้วว่า ถ้าฉันเกี่ยวข้องกับสิ่งใด สิ่งนั้นจะไม่สำเร็จไม่ได้ เดียวฉันบอกแก่ว่า แก่ต้องไปถอยยอดเขาเอเวอเรสต์ หรือไม่ถอย เพราะตายหรือค้างเหล็องอยู่ตามทาง ฉันพูด เช่นนี้ชัดเจนนหรือยัง?”

นายณระแห่งคิดในใจว่า เศรษฐีจะต้อง ะเห็นยอดและหน้าเขาค้างเช่นนี้ ดักชนโหดเหี้ยม หนึ่งของกระมัง ช่วยบันคนให้เปนเศรษฐี เงิน ๒-๓ พันบาทเสียตายยิ่งกว่าชีวิตมนุษย์ จะ พุดกันด้วยเหตุผลก็คงไม่มีประโยชน์ อนึ่งคน ก็ไม่แน่ว่ามีเหตุผลสักนัก เขาได้ เหวออันศักดิ์กว่า จึงเฉยตา และ หยิบหมวกไม้เท้า ออกจากห้อง ไป.

ไม่ช้า นาย ณระแห่ง กับ นางสาว วัชรกับ กิ่ง ต้นทนา กัน อยู่ที่ ด่านม หล้า น้าเรือน ของ เจ้าหล่อน.

“พี่ตกในระหว่างเขาค้างเสียแล้ว”

“เขา ค้างยอด ไรระ คุณพี่ไม่กลัวไม่ไร หรือคะ?”

“อ้อ ไม่ใช่ปัญหา เกี่ยว ด้วย กลัว เลย เปนเพียงปัญหาเกี่ยวกับอุปสรรค ทั้งขึ้นทั้ง ต้องเท่านั้น คือเจ้าคุณมหาเศรษฐี ท่านจะ ไม่ยอมเหลียวหลังเลย ท่านจะมีคัมหม่องค์ พระพายเอง และช่างฝ่ายนักบินผู้ชำนาญเรา แนะนำให้คิดถึงพระพายให้มาก หมายความว่า พายหิมะบนยอดเขา”

“วิเศษจริง คนเช่นนี้และฉันนับบูชา”
“ใครจะ?”

“เจ้าคุณมหาเศรษฐีนั่นดิคะ คนใจเด็ด เดียว เช่นนี้ หายาก ควรเคารพบูชา ยิ่ง นัก ความเด็ดเดี่ยวของท่านกับความกล้าหาญของคุณ พี่คงถึง ซึ่ง ชัยชนะ ทุกอย่าง คุณพี่คงไม่ ยอมให้อุปสรรค อันใด มากก็คขวาง และเจ้า คุณก็คงช่วยคุณพี่จนถ่วง ชัยชนะของคุณ พี่จะทำให้พวกนักบินทั้งหลายพูดไม่ออกไปตาม กัน เจ้าคุณท่านวิเศษจริง นี่ถ้าเปนเศรษฐี อื่นๆ พอได้ข่าวระแคะระคาย ว่าเงินอาจ จะสูญเปล่า จะมีตระหนักตกประหม่าแยหรือ นี้ท่านยังมีขี้ในกำจับจ่ายบ้างไหมคะ?”

“ไม่มีเลยเทียวอนึ่ง ท่านออกจะทำไต่เท่าไต่กัน พี่อยากไม่ให้ท่านจ่าย ท่านก็ยังจะ อยากร้างเสียอีก”

“นั่นซี นำบุช่าท่านเท่าๆ อดันต์ของบุช่า ความเด็ดเดี่ยว ของ ท่านเท่าๆ กับบุช่า ความ กล้าหาญของคุณพี่”

นายณระแห่งเห็นท่าไม่ชอบกล ไม่ไร เวลาจะถอยได้ โดยปราศจากอันตราย และ อดันตรายใน ที่นี้ก็คือหน้าแรงใหม่บ้าน กลบแรง ขึ้นอีก นับว่าเป็นอันตรายใหญ่หลวงนัก นาย ณระแห่งจึงเกิดใจบ้า และตอบว่า.

“เมื่อได้นำอมฤตเช่นนี้ อุปสรรคไรระรอดคิด เด่า? นำอมฤตเป็นสติของพี่ไรใหม่จะ?”

มีคำตอบค่อยๆ ว่า “กะ”

อุปสรรค อัน ยิ่งใหญ่ กว่าพระพายได้เกิด ขึ้น ทำให้การออกป่าหิมพานต์ของนายณระ แห่งต้องคได้ชั่วคราว ก็ชกรตเกิดหรือกรต กำระกัน ซึ่งนายณระแห่งต้องไรเปนดรรพ คุณดำหรับ ผสมกรตคิดใหม่ ซึ่งให้ชื่อ ว่า กรตณระแห่งนั้น พิเชษฐชาติคาด เป็นของค้วย การยุทธกพิทา ซึ่งพวกแรกชื่อเขากรตนั้นๆ ไป อดันต์กับรายเสียหมด เจ้าคุณมหาเศรษฐี ผู้ไม่ยินยอมค้ออายุอุปสรรค ก็ต้องยอมรัวรอ ค้อยลูกบับอุปสรรค ฝ่ายนางสาวดวงเงิน วัชรบนัน ก็คือ ความอดทนเปนคุณธรรมมีค้อของ หลิง ก็ยอมรอได้เอง, และเรื่องนั้นจึงต้อง จบลงเพียงเท่านี้.